

Dmitrij Rodionov: Rozšíření NATO - byla válka naprogramována před 20 lety?

- editor007 | 7. dubna 2024

SVĚT: DMITRIJ RODIONOV objasňuje jakým podvodům “majitelů NATO” byla Moskva vystavena v posledních desetiletích, a kde proto nyní vedou při eskalaci napětí Západem červené linie, po jejichž překročení se vše zhroutí do ničující jaderné války (jak o tom sní Fiala, Rakušan, Pavel a spol.)

Před 20 lety (29. března 2004) došlo k pátému rozšíření NATO. Do aliance začleněny Bulharsko, Rumunsko, Slovensko, Slovinsko, Lotyšsko, Litva a Estonsko. O pět let dříve se uskutečnilo čtvrté rozšíření o Českou republiku, Maďarsko a Polsko. Do té doby se aliance dlouhá léta prakticky neměnila, a při existenci Varšavské smlouvy to odráželo vymezení sfér vlivu po druhé světové válce a symbolizovalo rovnováhu sil v Evropě.

Nová studená válka proti Rusku

Do roku 1990 tvořilo blok 16 států. Po “Gorbačovově” sjednocení Německa došlo ke třetímu rozšíření – na úkor bývalé NDR. Jenže už v roce 1991 přestala existovat Varšavská smlouva, což znamenalo konec studené války. Tehdy se vše postavilo do pozice konečného detentu, odstranění hrozby třetí světové války, všeobecného přátelství, míru a žvýkačky (samozřejmě americké, ač to nebyla pozice tehdejšího SSSR).

K čemu ovšem byla zapotřebí další existence NATO? Pokud studená válka skončila a Varšavská smlouva se rozpustila, pak se logicky mělo rozpustit i NATO, protože bylo zbaveno nepřítele, na jehož údajné zadržování bylo oficiálně vytvořeno. A brzy SSSR přestal existovat, takže smysl další existence Severoatlantické aliance již zcela zanikl.

Proč tehdy NATO přežilo, je řečnická otázka, která zaznívá pravidelně a na kterou nikdy nedal Západ jasnou odpověď. Přišla sama v roce 2022, respektive v roce 2014, kdy Západ státním převratem na Ukrajině zahájil novou studenou válku a prohlásil Rusko za úhlavního nepřítele, což alianci oficiálně vrátilo smysl její další existence. Ale kdo si v letech 1990 – 1991 uměl představit takový vývoj?

Ani o píd' na východ?

Sovětský svaz byl Gorbačovovou zradou poražen bez jediného výstřelu. Jeho vojenská struktura byla vyrabována a prakticky zničena. Náhle u moci ve všech svazových republikách, v Rusku na místě prvním, stanuli lidé, kteří prodali svou identitu. V touze být součástí západního světa, se zcela podřídili americkým zájmům a do všech pozic dosadili agenty a manipulátory ze CIA.

Jaký v té chvíli mohl být smysl další existence NATO? Mělo být rozpuštěno spolu s Varšavskou smlouvou. Západ se sotva mohl bát Íránu nebo KLDR, Čínu tehdy nikdo nebral vážně a vznik dalšího, víceméně rovnocenného protivníka se nepředpokládal. Snad jen mimozemšťané. Ale hle: NATO nejenže přežilo, ale začalo se rychle rozšiřovat.

USA a jeho evropské satelity tak cynicky a bezostyšně porušily všechny dohody, které byly uzavřeny s Moskvou výměnou za sjednocení Německa. Jelcinovo Rusko se navíc dobrovolně vzdalo jakéhokoli geopolitického postavení – dokonce i v postsovětském prostoru.

Je dnes už notoricky známo, že během jednání o sjednocení Německa byla klíčem dohoda o nerozmístění žádných západních vojsk na území NDR. Rusko bylo oklamáno. O slibech, že se NATO nebude dále rozšiřovat, je už zbytečné mluvit. V Archivu národní bezpečnosti USA se dodnes zachoval přepis setkání amerického ministra zahraničních věcí Bakera s Gorbačovem z roku 1990, kde Baker řekl jednoznačně: „NATO se nepřiblíží ani o píd' na východ.“ Dnes o tom nechtějí slyšet, ale protože to popřít nemohou – tak mlčí.

Mimochodem, prezident George Bush starší, který dal Gorbačovovi tyto záruky, svůj slib vlastně splnil, ale zřejmě jen proto, že stihl včas prohrát volby. Jeho nástupce Bill Clinton okamžitě změnil rétoriku. Již v roce 1997 pozval Václavem Havlem vytvořenou „Vyšegradskou skupinu“ do NATO. Podle amerického historika, filosofa a lingvisty Noama Chomského Clinton oklamal Borise Jelcina tvrzením, že taková prohlášení používá jen pro domácí publikum ve Spojených státech k vítězství v prezidentských volbách.

Zlom

Prezidentské volby v USA, které Clinton opět vyhrál, se konaly v roce 1996. O tři roky později byly navzdory všem slibům a dohodám Polsko, Maďarsko a Česká republika přijaty do NATO. Je dokonale příznačné, že jen pár dnů po rozšíření aliance bombardovala Jugoslávii.

Byl to první akt agrese proti nezávislému státu v Evropě od druhé světové války. Západ tehdy velmi symbolicky celému světu demonstroval nástup unipolárního světového. První rozšíření NATO po skončení studené války vypadalo jako logický závěr nejen ukončení konfrontace mezi dvěma mocenskými světovými póly, ale úplného a bezpodmínečného vítězství jednoho nad druhým. Jak je to možné?

Rusové totiž upřímně věřili, že to nebyli oni, kdo prohrál. Měli za to, že přinesli oběť vítězství rozumu, který diktoval potřebu snížit eskalaci napětí, k čemuž bylo zapotřebí začít či alespoň redukovat jaderné zýbraně. Až koncem 90. let, po nástupu Vladimíra Putina si Moskva rychle uvědomila, že odzbrojení bylo jednostranné a že konečné odzbrojení mělo jen jednoho příjemce.

Samozřejmě, byl to jen začátek, americký „průzkum bojiště“. Rusko se zatím zdálo slabé, a tak již na podzim 2002 obdrželi pozvánku i ostatní bývalí členové východního bloku: Rumunsko, Bulharsko, Slovensko, jakož i Slovinsko a pobaltské státy. V poslední době se stalo módou mluvit o „červených liniích“. Jenže právě začlenění tří bývalých sovětských republik do NATO bylo jejich definitivním překročením.

Jednak to mělo obrovský propagandistický ohlas – aliance se rozšiřovala nejen na úkor bývalých spojenců, ale také na úkor bývalých území, což otevíralo možnosti pro začlenění dalších zemí včetně Ukrajiny do aliance v budoucnosti. Nemožné přestalo být nemožným. Kromě toho se NATO poprvé přiblížilo přímo k ruským hranicím.

Putin v Mnichově Západ varoval

V sovětských časech mělo Rusko také hranici s aliancí – s Tureckem a Norskem, ale pokud z Ankary do Moskvy je 1795 kilometrů, z Osla 1643, tak z Rigy jen 842 a z Vilnius 791. A jak měla Moskva reagovat? Všimněme si, že to bylo deset let před Krymem, čtyři roky před Jižní Osetií a tři roky před slavným mnichovským projevem Vladimíra Putina, který mnozí považují za první otevřené vyjádření nesouhlasu Ruska s tím, jakým směrem se Spojené státy rozhodly monopolně vést svět.

V tomto projevu ruský prezident připomněl Západu slova generálního tajemníka NATO Manfreda Wernera z roku 1990:

“Samotný fakt, že nikdy nerozmístíme vojska NATO mimo území SRN, dává Sovětskému svazu pevné bezpečnostní záruky.”

“Kde jsou tyto záruky?” Zeptal se Putin tehdy publika. Nikde. Samozřejmě. Na stejném místě jako samotný Sovětský svaz. Slyšeli tehdy Putina na Západě? Určitě ano! A dokonce ho ještě využili ke stupňování celého podvodu:

“Svým jediným projevem udělal pro sjednocení Spojených států a Evropy více, než bychom my sami dokázali udělat za deset let.” Takto Putinova varování komentoval americký senátor Lindsey Graham.

“Musíme poděkovat prezidentu Putinovi, který se nejen dobře postaral o publicitu této konference – více, než se očekávalo, ale také jasně a přesvědčivě zdůvodnil, proč by se NATO mělo rozšířit,” řekl tehdy český ministr zahraničí Karel Schwarzenberg, aby dal najevo, že ČR je už opět protektorát a celá její. zahraniční politika bude spočívat v opakování amerických tezí.

Provokace Gruzie v Jižní Osetii

O šest měsíců později gruzínský prezident, jehož Západ pověřil, aby otestoval Rusko, zahájil své zločinecké dobrodružství v Jižní Osetii. O rok později dostala pozvání do NATO nejen Gruzie, ale také Ukrajina. Mluvit o dalším překročení „červených linií“, úderů pod pás atd. už bylo zbytečné.

Důsledná politika postupného útoku na ruské bezpečnostní zájmy, postupného obklíčení největší země světa „sanitární zónou“ je od té doby realitou, o níž se na Západě nediskutuje.

Proto, když se lidé ptají, kdy vlastně začala nová studená válka – v roce 2022 nebo v roce 2014, nebo ještě dříve, říkám: Nikdy se nezastavila. To jen Rusko ustupovalo. Snažilo se vyhnout zapojení do války, což bylo na začátku nezbytné.

V 90. letech zřejmě na Západě existovaly dvě protichůdné představy o dalším rozšiřování NATO – tedy o pokračování ofenzívy proti ustupujícímu Rusku v rukách zrádných domácích elit. Jednou z nich bylo, že Rusko by si mělo zachovat svůj status regionální mocnosti, udržovat jakýsi „nárazník“ mezi ním a Západem, resp. učinit z něj součást kolektivního Západu. Druhá strana obhajovala úplné obklíčení Ruska a jeho postupné rozložení a vydrancování jeho přírodních i lidských zdrojů. Tuto myšlenku jasně vyjádřil i první generální tajemník Aliance Hastings Ismay, když prohlásil, že “NATO musí růst, dokud nebude celý svobodný svět pod jeho jediným deštníkem”.

Je zřejmé, že „svobodný svět“ je synonymem pojmu „kolektivní Západ“, který je ve skutečnosti mnohem širší než geografický pojem euroatlantického prostoru. Ale SSSR do něj jednoznačně nikdy nebyl zahrnut: SSSR okamžitě požádal o vstup do NATO – a byl mu odepřen. Odmítnuto bylo i nové Rusko, ačkoli tuto možnost opakovaně nabízelo. Bill Clinton později tvrdil, že Jelcinovi i Putinovi nabídl vstup do NATO, ale ve skutečnosti tomu bylo naopak: Washington pokaždé tento požadavek jednoduše „ututlal“.

Tři pilíře: Zastrahování, provokace, agrese

Zároveň se Aliance nadále rozšiřovala směrem k ruským hranicím. Dnes je v NATO již 32 zemí (oproti šestnácti v roce 1990), přičemž poslední dvě – Finsko a Švédsko (40 let studené války a 30 let novodobé historie si zakládaly na své neutralitě) vstoupily nyní. Podle záměrů USA se rozšiřování NATO nezastaví ani v budoucnu.

Pokračují provokativní řeči o přijetí Gruzie a zbytkové Ukrajiny. Ve skutečnosti, nebýt geografické vázanosti na euroatlantický prostor, blok by se už dávno rozšířil ještě více, zejména proto, že má

nový objekt konfrontace – Čínu. Možná se jednoho dne naplní Ismajova slova, že NATO by mělo zahrnovat celý „svobodný svět“. Zatím mají Američané pro jihovýchodní Asii místní analogie NATO – AUKUS a QUAD.

Od počátku konečným cílem amerických imperialistů není zadržet Rusko, ale způsobit mu strategickou porážku. Dnes už to říkají zcela otevřeně. To znamená, že expanzi NATO může zastavit jen jeho vojenská porážka.

Pro začátek na Ukrajině, kde probíhá válka mezi NATO a Ruskem. Zatím jen nepřímá, ale zdaleka není studená. Výsledek této války rozhodne o tom, kdo s koho: Rusko nebo NATO. Podvody a farizejství Západu dospěly do existenciální a existenční otázky.

A Moskva už ví: Na této planetě nemůže společně Rusko a NATO existovat.

AUTOR: Dmitrij Rodionov

Překlad: Protiproud

[ZDROJ](#)